Studentens lyckliga dar

Minnen från nittiotalets Uppsala

AF

MARI MIHI.

Forts. från föreg. n:r.

Då slängde jag den ifrån mig utåt golfvet, den vissnade rosen, som inte ens var någon vissnad ros, och skyndade ned till moster Lotten och Annie, som väntade mig. Kavaljererna stannade kvar för at under några timmars nachspielingående diskutera den stora frågan om hvem som varit "den sötaste flickan för kvällen".

Och finge man bedöma detta på mängden af skördade kotiljongsdekorationer, så —

*

Edvin kom och hämtade mig i god tid på söndagsmorgonen. Den stackars gossen såg ganska "skör" ut, för att använda ett af deras många dagen-efter-uttryck. Men han hade lofvat att visa mig staden på morgonen, och han höll sitt ord som en hel karl, fast han endast sofvit tre timmar. Annie orkade naturligtvis inte stiga upp. Hvarken moster eller hon äro några ottefåglar, utan Edvin och jag fingo marschera i väg ensamma. Han började med att fråga mig, om jag intresserade mig för domkyrkan.

Nu är det min åsikt, att det inte finnes något tröttsammare än att vederbörligen beundra en kyrka. Man får värk i nacken af att ouphörligt stirra på målningarna i taket och ondt i ögonen af att söka tyda alla superlativa grafskrifter. Äfven de mest härdade turister draga sig för att se en kyrka invändigt. Jag sade Edvin detta, och han höll med mig, trots sin sockenpatriotism.

"Dessutom," tillade han, "är den visst inte bland det sevärdaste på platsen, då är till exempel kyrkogården mycket styfvare. Domkyrkan är den största i Skandinavien, utan att dock vara den storslagnaste, och för resten är den ganska intresselös. Visserligen har den ju uppelefvat en hel del, och många minnen knyta sig vid dess monument, men det finnes ingenting, som vädjar till publiken direkt. Annat är det med Trondhjems domkyrka. Jag fäster mig då icke just mycket vid, att den är oändligen mycket vackrare och värdigare än Uppsalas, utan det egendomliga där är, att allting har något så personligt öfver sig, att själfva stenarna tala till en."

"Ja, det må jag säga var anmärkningsvärdt, fast inte tror jag de skulle haft något otaldt med mig. Jag är alldeles för fantasilös för sådant."

"Säg inte det, Signy! — Ser du, bäst vi gingo där, en mängd turister, och gapade på de af resehandboken välvilligt påpekade märkvärdigheterna, hejdade förevisaren oss och pekade på en slutsten i väggen alldeles nere vid golfvet, sägande: 'Där hvilar Skule Jarl!' — Ingen af oss kom sig för att säga ett smack, fast vi förut öfverbjudit hvarandra i enthusiastiska omdömen öfver de arkitektoniska skönheterna. Nu tego vi alla och läto våra tankar ila tillbaka till längst förflutna tider. Han stod alldeles lifslefvande för oss, den store skule Bårdsson; vi tänkte på hans dristigt vackra saga, huru han gick fram öfver människor och händelser som en älg i alskog, huru han slutligen satte allt på ett kort, spelte ut sin sista trumf och förlorade. Han trädde fram med skarpa konturer ur medeltidens skymning; vi hörde hans järnskodda steg slamra mot stengolfvet efter sju hundra år; vi sågo hans bleka, bistra ansikte, omramadt af det långa, röda håret, hans trotsigt dyrsta min — dubbelt fruktansvärdt genom det gapande såret öfver pannan, där mördarens yxa träffat, vi hörde munksången, då de kommo med hans kista för att sätta ned den i kryptan under oss — säg, kan du gissa, hvem som bodde här?"

"Nej, hur skulle jag väl kunna det!" — Vi hade stannat framför ett hemtrefligt tvåvånings stenhus på Kungsgatan.

"Jo, där uppe satt en gång Atterbom och skref sin Fågel Blå med sin svärmiska själ lustvandrande i romantikens pinjelunder, men med den bräckliga kroppen bruten af plågor, hvilka ouphörligt tvungo honom att lämna penna för att kasta sig på soffan och vrida sig i smärtor."

Vi hade hunnit till Östra Ågatan, då Edvin på andra sidan om Västgöta spången utpekade tvenne uråldriga gula huslängor, hvilka på ett besynnerligt sätt voro sammanbundna af det allra konstifikaste lilla kryp-in, försedt med ett fönster, hvilket nästan upptog hela dess bredd.

Och jag fick nu veta, att denna gulmålade låda tillkommit på så sätt, att vid början af en termin en gång i den gamla goda tiden en student uppsökt ägaren till huset med förfrågan, huruvida denne hade något rum till uthyrning. Nej, det fanns där inte, upplyste man till studentens stora ledsnad. Ägaren till huset, hvilken emellertid var en lättrörd människa, tyckte det var tråkigt att på detta sätt göra den unge studenen förstämd, hvarför han bad denne taga alla sina saker med sig och komma tillbaka på eftermiddagen, så skulle man nog anordna en bostad åt honom.

Men när studenten återkom några timmar senare, hade värden pliktskyldigast fyllt sitt löfte —på det sätt, att man satt väggar och tak på det lilla, ett par alnar breda mellanrummet mellan de båda husen. —

"Och här har något märkvärdigt timat," fortsatte min ciceron, visande mig ett hus nere vid Islandsbron, ett litet hvitrappadt hus med sju vindskupor på taket. "Det benämnes 'Sju helvetes gluggar', och här räknade Wennerberg en gång versfötterna i sina gluntar, hvilka sedan föredrogos tjugu minuters väg därifrån ute vid Ekelundshof."

Så fortsatte vi Flusterpromenaden framåt, och hela tiden underhöll han mig med tentamenshistorier, spexhistorier, öfverliggarhistorier, ja, där var ingen ända på historier. — Han talade om Efraim Törner, som, sedan aflagt hofrättsexamen, utbrast med en suck, då han kom ut på universitetstrappan och kamraterna gratulerade honom: "Ja, kära vänner, det kan inte hjälpas, men nu är man bracka igen"; han talade om den gamle provinsialläkaren i Jämtland, hvilken en gång hvarje år blir student igen och återvänder till Fyrisstaden för att under några dagar vandra omkring på samma gator, där han varit ung. Jag fick höra berättas om professor Johan Henrik Schröder, den där var så innerligen lycklig öfver att få dö som rektor magnifikus, emedan han visste att Riddarholmens klockor skulle ringa serafimerringning öfver honom på begrafningsdagen, om Wilhelm Erik Svedelius, den besynnerlige, vråsittande bokmalen på Skytteanum och om dennes efterträdare Oscar Alin, den varmast älskade af alla dem, hvilka burit den gyllene rektorskedjan, stormannen, vid hvilkens bortgång, i det flydda seklets sista timme, där gick en snyftning genom alla svenska hjärtan.

Så slank han öfver till studenttyperna, berättade om specialisten, hvilken läser dubbelt så mycket som han behöfver, men intet af det han behöfver läsa, om måndagsläsaren, den lyckligaste af alla dödliga, hvilken vecka efter vecka, termin efter termin inbillar sig själf, att ingen människa tillnärmelsevis pluggat så ihärdigt, som han kommer att göra det — i öfvermorgon, om öfverliggaren, hvilken vanligen är hemma i allt, utom i sin egen fakultet, ett döende släkte, hvars leder hastigt glesnat på senare tider.

— Men innan den siste öfverliggaren lämnat dessa knagglига gator för att samlas i det stora "Taddis där uppe", där de påstå, att de alla skola finna igen hvarandra en gång, de gamla hädarna; innan typen är fullständigt utrotad och där i denna staden inte blifver något annat till öfvers än plugghästar och folkdansare, skall en man uppstå ur öfverliggarnas krets och gå hem till Luthagen och låsa in sig från skalkar som locka och björnar som brumma — och den mannen skall skrifva studentlifvets stora oskrifna bok. Han skall varda den Horatio, hvilken försonar våra tusende snedsprång och förklarar våra underliga vägar...Och de skola gjuta hans bild i brons — ty guld var aldrig hans metall — öfver hans axlar skola de hänga filosofens mantel, men hans änne skola de pryda med en krans af vinlöf och studentnejlikor. De skola gifva honom idealistens uppåtriktade blick och tänkarens breda panna — och ensam skall han stå där... Nogsamt måste de besinna sig, för att få det monumentet tillbörligt beläget. Ty du förstår väl, att han både måste höra Kristinas klocka ringa om aftonen och lyssna till sångerna den första maj. Han måste se isflaken om våren, där de brusa fram i Fyris' famn. Han måste se våren, då de hvita mössorna spricka ut och studenterna svärma omkring med de unga flickorna... Älskade Uppsala! —

Vi gingo tysta några steg. — Uppsala är visst för Edvin, hvad Näsby är för mig: det lilla hemmet i den stora världen. — Så ropade jag:

"Nå, men när ämnar du taga examen? För det är väl ändå ändamålet, kring hvilket kamratlifvet bildar utsmyckningarna. Eller hur?"

"Examen — examen! Det är ett hårdt ord. Det är vårt memento mori, malörtsdroppen i pokalen."

"Men det skall ju i alla fall ske, ju förr dess hellre. Tror du, att det kan lyckas under årets lopp?"

"I år eller nästa år, hvad vet jag. — Det ligger i gudarnas knän."

"Det vill med andra ord säga, att du aldrig kommer att taga den, att du liger här till alldeles ingen nytta."

"Nej, det kan jag då inte gå in på. Om inte annat, så skaffar man sig åtminstone en viss allmänbildning."

"Men det är ju för galet. Pappa påstår, att allmänbildning är bara blanc-manger. Nog skulle du väl kunna bli färdig på ett år, om du satte till med alla klutar."

"Otvifvelaktigt, ifall jag kunde hypnotisera upp mig till någon vetgirighet. Men jag ligger inte åt det där hållet. Jag blir här ett par terminer till, och sedan kuskar jag väl hem och arrenderar bostället af farsgubben."

Hans lojhet retade upp mig och gjorde mig arg. Pojken har visst ingen ryggrad. Jag tog bladet från munnen och sade tvärt:

"Ja, då får du aldrig i lifvet Nina Durer — så mycket kan jag då tala om för dig!" —

Edvin tvärstannade och skiftade färg ett par gånger. Det där hade gunstig herrn visst aldrig tänkt sig.

"Nej du," tillade jag med eftertryck, "hon är inte den flicka, som skulle hålla till godo med en, som kapitulerat."

"Hvad i all världen vet du då egentligen om Nina och mig. Det där trodde jag då inte hade dunstat ut ännu."

"Ajo, kära du, jag vet nog litet af hvarje. Hvad tror du väl att vi flickor språka om, då vi sitta där hemma på landet om vinterkvällarna och fålla våra handdukar eller klippa till våra blusar. Nina och jag ha aldrig haft några hemligheter för hvarandra. — Stackars barn, hon tror att det skall blifva någonting utaf dig — alla människor tro det. Edvin, kom ihåg, att det är högförräderi att svika sina vänners tillit."

"Ja, du har alldeles rätt, och jag skall fundera på saken. Men lofva, att du aldrig säger ett ord till Nina om det vi talat om."

"Naturligtvis ifall du ber mig att vara tyst."

Så lämnade vi de mera personliga förhållandena för att återvända hem efter en duktig promenad. Moster och Annie voro ändtligen uppstigna och färdigklädda. Och en stund efteråt stannade slädarna till porten, hvilka skulle föra oss ut till middagen på Grindstugan. Ty det är ju häfdvunnet bruk här uppe, att då man en gång släppt Barabam lös, så får han också röra på sig åtminstone ett par dagar. Utom förklädena voro vi en aderton, tjugu friska viljor därute, och middagen var rysligt lustig, allra helst samtliga deltagare voro på det där dagen-efteråt-humöret, då man kan skratta åt alldeles hvad som helst och aldrig heller slutar att skratta, sedan man väl en gång börjat.

Vi hade knappast druckit kaffe efter middagen, då en musikmänniska uppenbarade sig. De äro nu alldeles oresonliga med sitt dansande häruppe, så att rätt som det var voro vi i farten igen. Dock märktes det, att vi hade en natt bakom oss — endast Annie ägnade sig med ospard möda åt sin favoritsysselsättning.

"Edvin," bad hon, "då jag blir en fjollig gammal panelhöna, måste du lofva att förbarma dig öfver mig och låta mig få en svängom för de gamla minnenas skull."

Ja, han lofvade naturligtvis, han var i extas. För min del tycker jag, det skulle klädt honom bättre med en smula samvetsförebråelser, efter hvad vi på förmiddagen talat om honom själf. Ty hans lättsinniga sätt att taga sina förpliktelser gjorde mig ledsen, om inte för annat, så för Ninas skull. Ty hon är ensåförtroendefull liten varelse, och skulle taga det förfärligt, om hon insåge, att hon missräknat sig på honom. Nina vet, att jag varit i Uppsala, och kommer följaktligen att i nästa bref bestorma mig med frågor. Därför sporde jag efter middagen en af pojkarna, huru det egentligen hängde ihop med Edvins examensutsikter. Den tillfrågade antog en betänksam min, sägande, att han knappast visste, ifall han borde yttra sig i saken.

"Kanhända kandidaten inte precis känner till det," framkastade jag.

"Om jag känner till det — ingen kan göra det bättre. Vi läsa just på våra ämnen tillsammans, Edvin och jag."

"Nå, men då ser jag då rakt intet hinder för att få veta det — eller ligger det något mystiskt under hans studier?"

"Någonting åt det där hållet är det —ser fröken att Edvin smygläser. Detta är för resten ganska gängse bland de yngre studentgenerationerna, fast bland oss 'efesier af den gamla bekännelsen' får det väl betecknas såsom en tämligen sällsynt företeelse."

"Ja, det må jag då säga! Men inte måtte det väl vara någon skam att vara flitig — och hvad är då meningen med detta hemlighetsmakeri?"

"Jo, det är så, att Edvin afgjordt tar examen i vår, ehuru han inte gärna vill ha detta utspridt. Det är väl någons viss person, han önskar öfverraska, eller någonting i den där stilen, förmodar jag — o, så korkad jag är! Det måste naturligtvis vara fröken, som — och nu har jag suttit här i min enfald och förrådt honom, och gjort pannkaka af hela den tillämnade öfverraskningen!" —

"För all del, lugna er. Jag är visst inte den där personen. Men hvad kandidaten sagt gläder mig å hennes vägnar." —

Men timmarna gledo snabbt undan, moster var sömnig, så att vi foro redan hem vid tiotiden, och kröpo omedelbart till kojs, dödströtta, som vi voro efter dessa tvenne dagars festande.

Både Annie och jag hade väntat oss något hela tiden, fast vi inte ens sagt det till hvarandra. Men vi hade inte väl släckt ljuset och vändt oss på sofsidan, då det väntade och efterlängtade plötsligt nådde våra öron — serenaden!

Vi rusade förstås upp ögonblickligen och sprungo in till moster Lotten, hvilken just drog de första timmerstockarna.

"Hur skall man bära sig åt, då man får serenad?" frågade vi med andan i halsen, ruskande henne i armen.

Moster Lotten reste sig upp i sängen, gned ögonen och blinkade. "Serenad" — och vid minnet af svunna triumfer tändes ett leende under nattmössan.

"Jo, när man får serenad, skall man genast tända på ett ljus. — Vill man vara riktigt erkännsam, bör man dessutom röra en smula på gardinen då och då."

"Ja, nog äro vi erkännsamma alltid," försäkrade jag.

"Kanske de tycka bättre om, ifall vi rulla gardinen upp och ned några gånger," framkastade Annie djärft.

"Käraste barn, hvad är det du säger! — Håll tummen på ögat på henne, Signy, så att här inte händer några galenskaper."

Vi lydde mosters föreskrifter som små snälla flickor.

O, huru de sjöngo! — Den ena sången aflöste den andra, och vid slutet af hvarje petade vi en liten smula på gardinen, samtidigt med att vi rörde ljuset fram och tillbaka. När Kornmodsglandsen kom, var det slut med Annie. Hon var absolut paff.

"Det är för vackert, Signy, det är för vackert," snyftade hon. — Och jag höll nästan med henne.

Sist aftroppade de under "Sjung om studentens..."

Men nu hade vi blifvit till den grad uppiggade, att det inte blef mycket bevändt med att sofva, hvarför vi voro gräsligt sömniga påföljande morgon, då vi satte oss på tåget för att återvända till Sturegatan.

HVAD VIRGILIUS GÖMDE PÅ.

Le temps s'en va, le temps s'en va, Madame
non, pas le temps, mais nous, nous en allons.
Ronsard.

Ännu torde vi väl vara eller tio man högt kvar i riket af La petite garde, såsom madame tyckte om att benämna sina trogna.

Våra vägar hafva för länge sedan grenats för att sällan eller aldrig korsas. — Så vidt jag vet har det gått flertalet af oss tämligen väl i händer Få ha haft skäl att beklaga sig, ingen har haft anledning att jubla. Vi hafva omsider kommit underfund med vår begränsning och hafva så lunda afdagatagit de flesta af våra illusioner. Jag säger de flesta. Ty det finnes illusioner, som inte ens ämbetsmannabanan förmår pina ihjäl, utan hvilka följa oss till kapitlets slut, jag vet inte rätt hvarför.

En af oss — och den bäste för resten, facile princeps — pluggar Euklides och algebra med pojkarna i ett af hufvudstadens elementarläroverk, en annan lär vara underläkare vid något länslasarett, en tredje ljus brinner med ett år efter år allt klarare sken bland de Uppsalalärde, en fjärde är tidningsredaktör någonstans och torde såsom sådan snart hafva torrlagt radikalismens Röda haf, en femte adderar postanvisningsbelopp i generalpoststyrelsen och samlar feltryckta frimärken, en sjätte har just i dagarna förordnats att föra protokollet i statsrådet, en sjunde insåg efter fyra kuggningar i fysik till medikofilen, att han tagit miste om sin kallelse samt vände tillbaka till den gamla gården därhemma, sänder oss då och då de allra lustigaste bref samt representerar egentligen det enda samlande och sammanhållande elementet ibland oss, och den åttonde, ja, den åttonde har för en stund lagt åsido höstetingets digra dombok i en af de norrländska häradsrätterna och söker att i denna smällkalla novemberkväll kalla fram de forna tiderna och de fjärran vännerna.

Och de andra sedan. — — Clemming har slutat att grubba öfver sina älskade problem. Sedan nio år hvilar hans stoft i nationsgrafven, medan det oförgängliga af honom i ett Uppsala där ofvan löser ekvationer med oräkneliga obekanta. Och Eneström och Cardell hafva styrt mot dunkla öden på andra sidan om de stora hafven.

Alarik Per Fromhold Eneström, huru hjälplöst bortkommen måste du ej känna dig där borta i den nya världens obarmhärtiga brådska, huru föga skickad att taga upp den rastlösa kampen därute med dina spinkiga armar, din närsynta blick och din oförmåga att hålla dig framme!

Det var din skrupulösa samvetsgrannhet, din petiga grundlighet, som stängde dig ute från examen. Dock, ännu några terminer, och du hade säkert varit färdig. Och hvem hade väl sedan bättre än du funnit dig tillrätta i något förnämt och åldrigt och sömnigt ämbetsverk! Du hade blifvit alla aktuariers aktuarie, du hade firat triumfer som revisor och gjort dig ryktbar genom sakkunnighetsutlåtanden. —

Men att tänka sig dig i den stora, patenterade humbugsrepubliken!

Erland Cardell, kronan bland alla klubbmästare, den hellenska lifsglädjens gengångare, de unga skönheternas beau Cardell, du brottades ändå som ett lejon, innan du gaf dig, stod där ensam som en kringskuren kung, hufvudet högre än ditt öde. Du var en Leonidas, som kämpade i kastspjutens skugga mot den talrika perserhären, som välde fram genom passet. Och hvarje perser bar en okvitterad räkning i sin hand.

Den af kamraterna, som i elfte timmen sökte förmå dig att på långlån taga emot några tusen kronor, har berättat mig om denna storartade handrörelse af trött och ödsligt majestät, med hvilken du tillbakavisade anbudet: — "ty några tusen kronor ha så oändligt litet att göra med mina skulder!"

Så reste du dig ur vännernas lag, lämnade oss och syntes icke mera.

Hvad har du för dig nu, månne, gamle vän? — Skurar du mässing på någon levantisk transitoångare eller studerar du börsnoteringarna på Clark Street?

Minns du ännu torsdagskvällarna hos den lille fransmannen och hans fru? Nej, aldrig kan du glömma deras causeries de jeudi. —

De bodde i två små rum borta på Luthagen och åto på ett mathål. Hvarje torsdagsafton brukade deras studentvänner komma och hälsa på dem. Och samtalet måste alltid föras dämpadt. Ty babyn deras — Mademoiselle Blanche — slumrade sött i en klädkorg under en huf af tidningspapper.

Supén bestod oföränderligt af skorpor och mjölk eller te, hvilket madame serverade på ett sätt, som hade hon tagit emot ambassadörer: "Du thé ou du lait, Messieurs, comme il vous plait".

Men midt på bordet postade en stor brun lerkruka, fylld med Turc FF, bredvid några bunter papier Le Bossu, så att där var ett evinnerligt cigarrettrullande. Och Monsieur satt storartadt tillbakalutad i en mer än bristfällig Voltairestol, nervöst fingrande på armstöden med sina långa, smala fingrar. Han gjorde slut på en cigarrett i tre drag, blundade, medan han svalde röken, och talade om allt—om verbalinspiration och la vision colorée, om nationalism och evolutionsteori, om La Bruyére, hvilken han tillbad och om Beaudelaire, som han spottade på.

På detta sätt fortgick det i många terminer, tills de en vacker dog stoppade ned tobakskrukan och teköket och alla böckerna och togo babyn ur klädkorgen och bjödo sina sörjande vänner ett tårfylldt farväl och drogo dådan till sitt land igen.

(Forts).

Dödlig

La Grippe förorsakade Hjärtlidande.

Nervsvaghet och Dyspepsi

Mina vänner veta att Heart Cure kurerade mig.

Mrs. C. O. Hurd, 118 W. Third St., Muscatine, Ia., är väl känd, i den trakt af Iowa der hon är bosatt, för att vara en ifrig, aktiv medlem inom M. E. Byrkan. Hon säger: "La Grippe lemnade mig med ett mycket svårt fall af nervsvaghet och nervös dyspepsi, hvilket snart angrep hjärtat. Jag led af sömnlöshet, hufvudvärk, förfärlig nervositet och nervryckningar. Vid minsta ansträngning blef jag andtruten, kroppen liksom domnade, och blodet rusade genom kroppen åtföljt af plågor. Jag skall tala om för er hvad jag uppbörligen talar om för mina vänner—att Dr. Miles' Heart Cure kurerade mig så att alla dessa obehagliga symptomer lemnade mig. Jag vill tillägga att för svåra plågor har jag aldrig funnit något som kan jemföras med Dr. Miles' Anti-Pain Pills samt anser Nerve och Liver Pills ett utmärkt medel för magen."

"Vår son fick ett anfall af hjärtlidande då han var tjugo år gammal. I två månader fingo vi vaka öfver honom om nätterna. Vi började derför använda Dr. Miles' Heart Cure och Nervine tillika med Nerve och Liver Pills och i dag är han frisk och kry. Han passerade vid doktorsundersökning efter sin sjukdom och är nu med U. S. Armee i Philippinerna. Jag önskar tillägga, att Dr. Miles' Anti-Pain Pills hafva i sanning varit en värklig välsignelse för mig. Jag lider ofta af nervös hufvudvärk och migrän och har aldrig funnit något som hjelpt så hastigt samt efterlemnat ett sådant välbefinnande."—Mrs. Alice Mead, Buffalo, Mo.

Alla Apotekare säljа och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

Säker Förtjenst under vintermånaderna för såväl män som kvinnor genom att sälja **svenska, norska och danska böcker** samt **vy-brefkort. Ovanligt goda villkor** tillbjudes. Skrif genast efter kataloger och fullständiga upplysningar **för agenter** till

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 So. 4TH ST., MINNEAPOLIS, MINN.

Praktisk Lärobok

i Engelska Språket med fullständig uttalsbetäckning.

En tillförlitlig vägledning för nybegynnare, invandrare och andra, som inom kort tid vilja lära sig läsa, skrifva och tala det engelska språdet.

Kartonerad, 50c. Klothband, $1.00.

SWEDISH ENGLISH

Conversations Teacher.

Engelska talöfningar, jämte grundläggande ordförråd, med uttalsbetäckning. **Pris 35c. I vackert clothband 75c.**

FULLSTÄNDIGASTE

Engelsk-Svenska Brefställaren

för svenska folket i Norra Amerika.

Innehåller rättskrifningslära för svenska och engelska språken, fullständig anvisning till uppsättandet af alla slags bref, legala skrifter och handlingar, undervisning i bokhålleri, äfvensom ett uttdrag ur postlagen och intressetabeller. Ursprungligen utgifven af I. T. Relling & Co. och känd såsom "en bok för folket". **391 sidor. Klothband. Pris $1.00.**

Sändes portofritt vid beloppets emottagande.

C. Rasmussen Pub. Co.
720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

DE URGAMLA BERÖMDA
Egyptiska

Zigenare-Spåkorten.

Ett komplett spel.

Mycket intressant och spännande SKILLSKAPSSPEL.

Anvisning medföljer.

Förträffligt medel MOT DÅLIGT HUMÖR.

Endast 25 cents, portofritt tillsändt.

De

7 Undertaflorna,

eller den förvånande konst att kunna säga, på hvilket tal en person har tänkt, hans ålder, hur mycket pengar han har o. s. v.

Svensk Anvisning medföljer.

Endast 10 cents, portofritt tillsändt.

Betalningen kan sändas i frimärken.
Agenter önskas.

Stort urval af SVENSKA BÖCKER.

SCANDIA NOVELTY CO.,
St. Paul, Minn.

Billiga Böcker.

Carlen, Emilie Flygare. Familjen i Dalen ..... .25
Ett Fideikommis. Svenskt original af E. L. (3-spaltigt format) ..... .25
Hedberg, Tor. Hökstugan, samt andra småhistorier ..... .25
Heyse, Paul. Kleopatra. Novell .25
Hoffman, F. Hittebarnet från Smolensk, samt andra Noveller ..... .25
Janssen, Börge. Bland Munkar och Nunnor, samt andra berättelser. 128 sidor ..... .25
Schwartz, Marie Sophie. Räddande Ängel och Drottning, jämte åtskilliga väl valda och underhållnade berättelser af andra framstående författare. 128 sidor ..... .25
Segerstedt, Albrekt. Sagor, samt andra berättelser af framstående författare. 128 sidor ... .25
Randal, Th. Syster Beatrice, jämte andra berättelser. 128 sidor ..... .25
Sigurd. Skizzer och Berättelser. 128 sidor ..... .25
—Patron Jönssons memoirer. 131 sidor ..... .25
—Hr. Petersons Huspredikningar, 128 sidor ..... .25
Queen, Eyvor. En Skottdagshistoria, jemte andra utmärkta berättelser. 128 sidor ..... .25
Lie, Jonas. Lifstidsfången. Berättelse. (3-spaltigt format). .25
Snellsky, Carl. På Vernamo marknad, samt andra berättelser. 128 sidor ..... .25
Solgliimtar och Molntappar. En vald samling berättelser, skizzer, poemer m. m. ..... .25
Thomasson, Pehr. Kronolänsmannen. Teckningar ur folklifvet. 139 sidor.
—Målarens Ideal. Berättelse .. .25
Urvalda Berättelser af svenska författare. 128 sidor ..... .25
Vivo, Felix. Hundår och Lyckodagar. Fjorton intressanta svensk-amerikanska berättelser ..... .25
I den gyllene tiden, en samling utmärkta berättelser af olika författare, 128 sidor ..... .25

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.